

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **V. N. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2020, č. j. 55 A 20/2018 - 52, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.
- II. Soud **v y z ý v á** žalobce, aby ve lhůtě **15 (patnácti) dnů** od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek (podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví, který činí podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků částku

1000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 30. 6. 2020 podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2018, č. j. MV-146708-4/SO-2017. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 11. 2017, č. j. OAM-1565-10/ZR-2017. Ministerstvo vnitra ve výše uvedeném rozhodnutí výrokem I. zrušilo stěžovateli povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, neboť mu bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na základě osvědčení znalosti českého jazyka, které neodpovídalo skutečnosti. Výrokem II. pak stěžovateli určilo podle § 77 odst. 3 téhož zákona třicetidenní lhůtu k vycestování z území České republiky.

[2] Dne 18. 8. 2020 podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že by v případě nepřiznání odkladného účinku byl nucen vycestovat z území České republiky, což by pro něj znamenalo opustit manželku C. T. D. (nar. dne X) a jejich společné děti – zletilou dceru T. T. H. (nar. dne X) a nezletilého syna T. T. S. (nar. dne X). Převážnou část rodinných příjmů tvoří stěžovatelovy příjmy z podnikání. Manželka je v domácnosti a příjmy zletilé dcery by v případě, že by stěžovatel musel vycestovat, nepostačovaly k obstarání potřeb celé rodiny. Podání nové žádosti prostřednictvím zastupitelského úřadu České republiky ve Vietnamu je komplikované a především může její vyřízení trvat několik měsíců či let. Stěžovatel požádal soud, aby přihlédl k aktuální situaci týkající se epidemie koronaviru – je totiž omezena letecká doprava a jsou taktéž omezována pobytová oprávnění. Nepředvídatelnost vývoje epidemie a přijímaných opatření může být příčinou dlouhodobého odloučení stěžovatele od jeho manželky a dětí. Případné vycestování celé stěžovatelovy rodiny by pro její členy znamenalo nepřiměřenou finanční a psychickou zátěž. Všichni příchozí do Vietnamu musí navíc do povinné karantény ve vojenských zařízeních. Pobyt stěžovatele na území České republiky se žádným způsobem netýká práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem, protože stěžovatel vede řádný život a nepředstavuje žádnou hrozbu.

[4] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti předně uvedla, že řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo pravomocně ukončeno, a stěžovatel tedy není k pobytu na území České republiky oprávněn, na čemž by ničeho nemohlo změnit ani přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Zdůraznila též mimořádný charakter institutu odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovateli by mohla nepoměrně větší újma než jiným osobám vzniknout teprve správním vyhoštěním, o kterém se však rozhoduje v samostatném správním řízení. Proti takovému rozhodnutí by však stěžovatel měl možnost brojit žalobou, která má odkladný účinek ze zákona. Žalovaná nevyslovila zákaz pobytu na území České republiky, a stěžovatel proto může požádat o nižší pobytový status než povolení k trvalému pobytu. Stěžovatel je zastoupen advokátem a případné projednání podané kasační stížnosti je možno zajistit udělením víza k pobytu po dobu 90 dní. Pokud by Nejvyšší správní soud přiznal v nyní projednávané věci odkladný účinek, musel by jej přiznat vždy, kdy by cizinci nebylo uděleno povolení k pobytu a bylo jím argumentováno nutností opustit území. Žalovaná tedy navrhla, aby Nejvyšší správní soud odkladný účinek podané kasační stížnosti nepřiznal.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

pokračování

[6] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[8] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdil, že výkon napadeného rozhodnutí by pro něj znamenal zásah do práva na soukromý a rodinný život, neboť by v blízké době musel opustit území České republiky. Tím by došlo k přetrhání vazeb v rodině. Jeho rodina by navíc měla potíže s obživou vzhledem k tomu, že je na něm finančně závislá. Přestože se s rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu nepojí povinnost opustit území České republiky a k setrvání mimo její území by mohl být stěžovatel bezprostředně donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nemůže být tato skutečnost důvodem pro zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl (viz např. usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, či ze dne 11. 3. 2019, č. j. 5 Azs 36/2019 - 25), „[j]en stěží lze totiž předpokládat, že stěžovatel má předejít případné zmiňované újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu na území Evropské unie na určitou dobu“. Pokud by tedy stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno nebylo a právní účinky napadeného rozhodnutí by do konce řízení o kasační stížnosti nebyly odloženy, existuje reálné nebezpečí, že by stěžovatel byl nucen před meritorním rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území České republiky.

[9] Nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, představuje ve stěžovatelově případě především zásah do práva na soukromý a rodinný život, neboť v České republice žije se svou manželkou, zletilou dcerou a nezletilým synem a ostatní členové rodiny na něm jsou finančně závislí. Tyto skutečnosti vyplývají nejen z tvrzení stěžovatele, ale také z obsahu spisu krajského soudu, který v nyní projednávané věci přiznal odkladný účinek žalobě právě s odkazem na ochranu stěžovatelova soukromého a rodinného života a z ničeho nevyplývá, že by se rozhodné skutečnosti od tohoto rozhodnutí krajského soudu změnily. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k poměřování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do práv stěžovatele by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný, protože existuje reálné nebezpečí, že by musel opustit území České republiky, kde má svou rodinu, ještě předtím, než by Nejvyšší správní soud rozhodl o jeho kasační stížnosti. Vycestování z území České republiky by přitom znamenalo oddělení stěžovatele od jeho rodiny, popř. by musela vycestovat celá stěžovatelova rodina. Naproti tomu nelze z řízení před správním orgánem, krajským soudem ani z jiných okolností dovodit, že by přiznání odkladného účinku mělo

způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám. Lze proto dojít k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání.

[10] K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“

[11] Z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by se stěžovatel na území České republiky dopouštěl závažné trestné činnosti. Ve stěžovatelově případě nedošlo ani ke správnímu vyhoštění, nýbrž pouze ke zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Lze tedy uzavřít, že podmínka absence rozporu s důležitým veřejným zájmem je rovněž splněna.

[12] Stěžovatel upozorňoval na omezení leteckých spojení v souvislosti s epidemií koronaviru, omezování pobytových oprávnění a nutnost podstoupit po příjezdu do Vietnamu karanténu ve vojenském zařízení. Byť si je Nejvyšší správní soud vědom nestandardní situace způsobené zmíněným virem, upozorňuje stěžovatele, že jsou jeho tvrzení obecná a nepodložená (stěžovatel pouze informoval soud, že jím uvedené informace lze ověřit na webových stránkách Velvyslanectví České republiky v Hanoji). Nicméně vzhledem k tomu, že soud již shledal důvod pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti v zájmu na ochraně stěžovatelova práva na soukromý a rodinný život, nebylo nutné ověřovat pravdivost těchto tvrzení.

[13] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek (výrok I. tohoto usnesení). Vzhledem k tomu, že krajský soud přiznal žalobě stěžovatele proti napadenému rozhodnutí žalované odkladný účinek usnesením ze dne 17. 4. 2018, č. j. 55 A 20/2018 - 29, postačí v daném případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje odkladný účinek žaloby proti napadenému rozhodnutí žalované. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jak žalovaná dospěla k závěru, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nic nezměnilo na tom, že stěžovatel není oprávněn k pobytu na území České republiky – právě tím, že krajský soud i Nejvyšší správní soud přiznaly žalobě a kasační stížnosti odkladný účinek, je ve své podstatě zachován stav, který byl před vydáním napadeného rozhodnutí, jímž bylo povolení k trvalému pobytu stěžovatele zrušeno, a tím pádem tedy stěžovatelovo povolení k trvalému pobytu nadále trvá, a to až do doby rozhodnutí o podané kasační stížnosti.

[14] Tímto rozhodnutím však Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí ve věci samé.

pokračování

[15] Vzhledem k tomu, že podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, poplatkové povinnosti a stěžovatel při podání tohoto návrhu soudní poplatek neuhradil, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení. Soudní poplatek ve výši 1000 Kč je možno uhradit v kolcích vylepením na vyznačeném místě v příloze tohoto usnesení (po připojení svého podpisu jej stěžovatel zašle zpět Nejvyššímu správnímu soudu), případně v hotovosti na podkladně soudu anebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno, závazný variabilní symbol pro identifikaci platby: 1050521620.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. září 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu

Vyhovuji výzvě a zasílám Nejvyššímu správnímu soudu v kolkových známkách určený soudní poplatek.

Ke sp. zn.: 5 Azs 216/2020

podpis.....

Místo pro nalepení kolkových známek: